

РЕШЕНИЕ
№
град Ловеч, 21.12.2020 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЛОВЕШКИ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, втори административен състав, в открито съдебно заседание на седемнадесети декември две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАБРИЕЛА ХРИСТОВА

при секретаря Антоанета Александрова и в присъствието на прокурора ....., като разгледа докладваното от съдия Христова а.х.д. № 466/2020г. по описа на Административен съд Ловеч, и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе съобрази:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл.62, ал.3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Административното дело е образувано по жалба на П.К.П. с ЕГН *****, понастоящем изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора ***, против мълчалив отказ на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” (ГДИН) гр. София за произнасяне по молбата му за преместване от Затвора *** в Затвора ***за доизтърпяване на наложеното му наказание „лишаване от свобода”. След образуване на настоящото дело административният орган се е произнесъл с изричен писмен акт – Заповед № Л-5047/03.12.2020г. на Зам.-главния директор на ГДИН, с която е отхвърлена молбата на П. за преместване в Затвора ***за доизтърпяване на наложеното наказание. В с.з. от 08.12.2020г. оспорващият изрично е заявил, че жалбата му следва да се счита за насочена и срещу изричния отказ.

В жалбата си оспорващият излага доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ, свързани с неизпълнение на задължението на органа да събере необходимите доказателства преди произнасянето си. Позовава се и на приложените молби от лица, с които твърди, че поддържа връзка, води кореспонденция и получава парични записи. Моли съдът да уважи жалбата му и да отмени отказа за преместване.

В съдебно заседание оспорващият поддържа жалбата си, като моли да се отмени заповедта, тъй като в Затвора ***ще може да поддържа социални контакти с двамата си близки познати, от които контакти в момента е лишен поради отдалечеността им от Затвора ***.

В съдебно заседание и писмено становище ответникът чрез упълномощен юрисконсулт моли жалбата да се остави без уважение, тъй като при издаване на заповедта са отчетени постоянния адрес на лицето към настаняването му в Затвора *** и социалните му контакти с родителите, които той поддържа.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

П.К.П. *** на 15.04.2013г. за изтърпяване на наложеното му наказание в размер на 27 години лишаване от свобода, определено по НОХД № 76/2013г. на ОС Габрово. Началото на наказанието е 30.11.2011г.

Жалбоподателят е подал молба вх. № М-3663/09.09.2020г. до Главния директор на ГДИН с искане да бъде преместен от Затвора *** в Затвора *** с мотиви, че постоянният му адрес е в с. С., общ. А., обл. В. и в област В. живеят лицата, с които поддържа контакти – И.В.С. от същото населено място и Ж.Н.Б. от гр. В.. Сочи, че голямото разстояние от В. до Л. възпрепятства тези лица да го посещават. Към молбата си е приложил удостоверение за постоянен адрес от 09.07.2020г.

Аналогични молби до Главния директор на ГДИН са подали и И.В.С. и Ж.Н.Б. с искане П. да бъде преместен в Затвора *, за да могат да го посещават и поддържат социални контакти с него. Като доказателства за поддържаните до момента контакти двете лица са приложили към молбите си копия от пликове за кореспонденция с лишения от свобода и от бележките за парични записи, които са му изпращали.

В съответствие с разпоредбата на чл.40а от ППЗИНЗС, административният орган е извършил проверка за лицата, с които л.св. поддържа контакти, като е изискал становище от администрацията на затвора. От събраните доказателства се установява, че за последните две години П. е бил посещаван единствено от родителите си, но последните две посещения са само от баща му – съответно на 15.04.2020г. и 07.05.2020г., и от тази дата той не е имал посетители. От родителите си е получавал и регулярни парични записи, но последният запис е от 06.08.2020г., и след тази дата той е получавал парични преводи само от двете лица, с които е посочил в молбите си, че поддържа контакти – И.С. и Ж.Б..

От ИСДВР на Х група в Затвора *** на 16.09.2020г. е било изготвено становище по молбата на П. за преместване. В последното след подробен анализ на личността и поведението му в затвора, участието му в културно-масови и спортни мероприятия и заеманата длъжност, на която работи, личностния и поведенческият му капацитет и оценката на риска от рецидив и вреди е направен извод, че в случая всички средства и възможности на администрацията са изчерпани и по изключение молбата на П. за преместване в Затвора *** е удачно да бъде уважена. Този си извод ИСДВР е основал на факта, че повратен момент за л.св. е този, в който е

разбрал, че родителите му са прехвърлили недвижимото си имущество на трето лице (най-вероятно срещу гледане), изживял е емоционална криза и е настъпило регресивно развитие в поведенческото му поведение, като евентуална смяна на средата би се отразила положително върху личния конфликт на П., който явно не е преживял обидата, нанесена от родителите му.

След извършената проверка, на 24.09.2020г. Началникът на Затвора *** е изпратил до Главния директор на ГДИН предложение за преместване на л.св. П. в Затвора *** с оглед съхраняване на взаимоотношенията му с посоченото от него лице И.В.С.. В предложението също е направен анализ на поведението на П., отчетено е, че същият има 12 награди и само едно наложено дисциплинарно наказание, което е заличено.

Със Заповед № Л-5047/03.12.2020г., Зам.-главният директор на ГДИН София е отхвърлил молбата на П. за преместване от Затвора *** в Затвора *** за доизтърпяване на наложеното му наказание. Мотивите на органа са, че М. е променил постоянния си адрес след постъпването в Затвора *** и това не е сред основанията за преместване, предвидени в закона. Прието е още, че всъщност осъдения е регистриран на постоянния адрес на г-н И.С., изтърпял наказание лишаване от свобода и с множество криминални регистрации, който факт не благоприятства постигане целите на наложеното наказание. На последно място е изложено, че освен банковите извлечения не са налице други данни за контакти между Б. и П., докато последният е посещаван регулярно от родителите си. Административният орган е стигнал до извод, че не са налице в пълнота кумулативните изисквания на чл.62, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

Въз основа на така приетото от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Съгласно трайно установената и непротиворечива практика на ВАС и административните съдилища, ако е оспорен мълчалив отказ по искане за издаване на административен акт и последва изрично произнасяне на органа, както е в случая, жалбата следва да се приеме и да ѝ се даде ход като жалба и срещу направения по-късно изричен отказ – виж т.8 от Постановление № 4 от 22.09.1976г. по гр.д. № 3/76г. на ВС и по арг. от чл.58, ал.3 и чл.172, ал.3 от АПК. В същия смисъл – Определение № 1072 от 22.01.2020г. на ВАС по адм. д. № 11821/2019г., Определение № 12322 от 12.10.2018г. на ВАС по адм. д. № 8398/2018г., Определение № 12133 от 10.10.2018г. на ВАС по адм. д. № 8402/2018г., Решение № 5647 от 30.04.2018г. на ВАС по адм. д. № 14739/2017г., Определение № 994 от 1.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 637/2016г., Определение № 8450 от 8.07.2015г. на ВАС по адм. д. № 5524/2015г. и др. Поради горното е неоснователно възражението на пълномощника на ответника за

недопустимост на оспорването на мълчалив отказ поради наличието на изрично произнасяне.

Оспорената заповед съдържа волеизявление на издателя на акта, с което се засягат права и законни интереси на жалбоподателя като адресат на този акт. Жалбата е подадена в срок и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация и интерес от оспорване, пред местно компетентния административен съд по местоизпълнение на наказанието, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество в съвкупност със събраните по делото доказателства и становищата на страните, Ловешки административен съд, втори административен състав намира жалбата за основателна по следните съображения:

Съгласно изискванията на чл.168, ал.1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извърши пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът.

Съгласно чл.62, ал.1 от ЗИНЗС, преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на Главния директор на ГДИН. Обжалваната заповед е издадена от териториално и материално компетентен орган – Зам.-главния директор на ГДИН ст. комисар Ц.Ц. при условията на делегиране на правомощия (чл.13, ал.6 от ЗИНЗС). Представена е Заповед № Л-1069/27.02.2020г. на Главния директор на ГДИН, с която на ст. комисар Ц. е възложено да премества лишени от свобода от един затвор в друг в случаите по чл.62, ал.1, т.1-3 и т.5 от ЗИНЗС, както и да прави отказ за преместването.

Оспорената заповед е постановена в надлежна писмена форма и съдържа мотиви, доколкото са изложени фактически и правни основания за непревеждането на лишения от свобода от Затвора *** в Затвора ***. При издаването ѝ са спазени специалните административнопроизводствени правила – извършена е изискуемата проверка по чл.40а от ППЗИНЗС, поради което оплакването в жалбата в тази връзка е неоснователно.

Заповедта обаче е издадена в несъответствие с приложимите материалноправни разпоредби и с целта на закона.

Редът и условията за преместване на лишените от свобода от един затвор в друг са уредени в раздел IV на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража. Съгласно чл.62, ал.1 от ЗИНЗС преместването се извършва със заповед на главния директор на ГДИН при едно от следните условия: 1. при включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност или за повишаване на квалификацията – при изявено желание от лишения от свобода; 2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание; 3. по молба на близките

или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти; 4. по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода – пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода.

В настоящия случай производството е иницирано по молба на лишения от свобода П. и молби на две лица, с които той поддържа контакти, т.е. в хипотезата на чл.62, ал.1, т.3 ЗИНЗС. В този случай преди произнасяне по съществото на същата ответникът е бил длъжен на основание чл.40а от ППЗИНЗС да извърши вмененото му от подзаконовия нормативен акт задължение за проверка наличието на данни за поддържане на социални контакти с близките му или с посочените от него лица. В конкретния случай органът е извършил дължимата проверка, но неправилно е интерпретирал събраните в същата доказателства и е игнорирал становището на ИСДВР и предложението на Началника на Затвора ***, като не ги е обсъдил.

Правото на личен и семеен живот (чл.32, ал.1 от Конституцията) е основно право на човека, което не следва да бъде ограничавано от изтърпяване на наказанието в по-голяма степен, отколкото налага самото наказание. Една от целите на изпълнение на наказанието е осигуряване на условия за поддържане на физическото и психическото здраве на осъдените и зачитане на правата и достойнството им (чл.2, т.3 от ЗИНЗС). Съгласно чл.40, ал.1 и ал.2, т.3 и т.4 от ЗИНЗС, наказанието „лишаване от свобода” се изпълнява чрез настаняване на осъдените в определени места за лишаване от свобода и подлагането им на поправително въздействие. Поправителното въздействие се осъществява и чрез ограничаване на отрицателните последици от действието на присъдата и вредното влияние на средата на осъдените, както и чрез осигуряване на условия за упражняване правата на осъдените, за да се осигури в максимална степен реализирането на правото им на семеен живот въпреки изтърпяване на наказанието с оглед тяхната ресоциализация. Подкрепата на роднини и близки по време на изтърпяване на наказанието, също има положителен ефект за съхраняване на личността на лицето, изтърпяващо наказанието, за по-лесното му понасяне като цяло и за по-пълноценното постигане на целите на самото наказание.

В случая по делото са представени безспорни писмени доказателства (молби на две лица с адреси в област В.), че личните контакти на жалбоподателя с близките му са съществено нарушени и/или затруднени поради отдалечеността и лошите транспортни връзки на гр. .и с. С. от гр. Л.. Доказано е, че П. поддържа контакти с тези свои близки –

получава писма от тях, както и парични записи. Налице е и категорично изявено желание както от оспорващия, така и от двамата негови близки да поддържат контакти чрез осъществяване на свиждания, които в момента са затруднени.

От друга страна от справка за получени записи и проведени свиждания е видно, че от м. май 2020г. оспорващият не поддържа никакви социални контакти с родителите си, а от м. август и не получава парични средства от тях, което води до извод за прекъснати контакти с най-близките му. От становището на ИСДВР става ясна и причината за това – повратен момент за л.св. е бил, когато е разбрал, че родителите му са прехвърлили недвижимото си имущество на трето лице, изживял е емоционална криза и е настъпило регресивно развитие в поведенческото му поведение. Игнориран от АО е извода на ИСДВР (в чиито професионални компетенции е да извърши такава преценка), че евентуална смяна на средата би се отразила положително върху личния конфликт на П., който явно не е преживял обидата, нанесена от родителите му, като се препоръчва удовлетворяване на молбата му за преместване. Такова предложение е отправил и Началникът на Затвора ***. Тези служители са почти в ежедневен контакт с л.св. и неправилно административният орган е игнорирал преценката им, без да изложи никакви мотиви защо не я споделя и без изобщо да обсъди предложението.

В съответствие с горното съдът намира, че са налице безспорни данни за наличие на основанието по чл.62, ал.1, т.3 от ЗИНЗС – от една страна депозирани писмени молби на лишения от свобода и на близките му, с които поддържа контакти, и доказателства за тези контакти (писма и парични записи), а от друга страна прекъснати социални и финансови контакти и взаимоотношения с родителите му и в тази връзка влошаване на поведението му. Следователно исканото преместване ще улесни контактите с близките му, които е посочил в молбата си, и ще допринесе за по-пълноценното постигане на целите на самото наказание и за ресоциализацията на осъдения, включително ще се отрази положително на личностното развитие и поведението му – какъвто извод е направил и ИСДВР. В тази връзка следва да се има предвид и разпоредбата на чл.72 от ППЗИНЗС, с която законодателят е възложил на администрацията на затвора да съдейства активно на лишените от свобода за поддържане и съхраняване на семейните връзки и контакти с външния свят – свиждания, кореспонденция и телефонни разговори, като осигурява подходящи условия за това.

Неоснователно е позоваването в оспорената заповед на предходното осъждане на едното лице, с което П. желае да поддържа контакти. При положение, че л.св. има възможност да поддържа с И.С. контакти както чрез писмена кореспонденция, така и по телефон, тези два начина на

общуване имат същата тежест спрямо постигане на целите на наложеното наказание, каквато и провеждането на свиждания.

Констатираните от съда пороци при издаването на оспорената заповед обуславят нейната незаконосъобразност и са основание за отмяната ѝ от съда, като преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне по молбата на П.П. при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Ловешки административен съд, втори административен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № Л-5047/03.12.2020г. на Зам.-главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София, с която е отхвърлена молбата на П.К.П. с ЕГН *****, понастоящем изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора ***, за преместване в Затвора ***за доизтърпяване на наложеното му наказание.

ИЗПРАЩА преписката на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София за ново произнасяне по подадената от П.К.П. молба с вх. № М-3663/09.09.2020г., съгласно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.174 от АПК двуседмичен срок за произнасяне на Главния директор на ГДИН, считано от получаване на преписката.

Решението е окончателно и не подлежи на оспорване на основание чл.62, ал.3, изр. второ от ЗИНЗС.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: